

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κάμμιαν ἀρχήν.

Ἔτος δευτέρον.

Ἀθῆναι, 3 Ὀκτωβρίου 1883

Ἀριθ 19+140

Ἐκεῖνο.

ποῦ διακρίνει τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὰ ἄλογα ζῶα εἶνε τὸ λογικὸ, γι' αὐτὸ καὶ ὀνομάζεται ζῶον λογικὸν ὁ ἄνθρωπος.

Ὅταν δὲ ὁ ἄνθρωπος μεταχειρίζεται τὸ λογικὸ ποῦ τοῦ ἔδωκε ὁ Θεὸς γιὰ νὰ κἀνῃ ἄλογες πράξεις, τότε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος καταντᾷ χειρότερος καὶ ἀπὸ τὰ τετράποδα ζῶα.

Ὁ Θεὸς ἔδωκε στοὺς ἄνθρώπους διάφορα αἰσθήματα, τὴν ἀγάπην, τὴν εὐσπλαχνίαν, τὸ μῖσος, τὴν ἐκδίκησιν, τὴν μοχθηρίαν, καὶ χίλια δυὸ ἄλλα.

Ὅσοι δὲ ἄνθρωποι ἔχουν μέσα τους ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ αἰσθήματα κάπως τρώγονται, εἶνε ἄνθρωποι τέλος μὲ τὰ πάθη τους, καὶ προτερήματα, ὅσοι ὅμως ἔχουν μόνο ὅλα τὰ συχαμένα αἰσθήματα ἀπάνω τους, αὐτοὶ δὲν εἶνε ἄνθρωποι, ἀλλὰ ἀγριάνθρωποι, οἱ ὁποῖοι τρώγουν τοὺς ὁμοίους των ὄχι ζωντανούς καθὼς ἐκείνοι μὲ τὰ δόντια καὶ ὠμούς, ἀλλὰ τοὺς τῶν ζωντανούς μὲν ἀλλὰ μὲ βασανιστήρια καὶ μὲ χίλια δυὸ μαρτύρια τοὺς καταστρέφουν.

Τέτοιος λοιπὸν ἀγριάνθρωπος ἀπυδείχτηκε κατὰ δυστυχίαν καὶ ὑπουργὸς τῆς παιδείας κύρ Βουλπιώτης, τὸν ὅποιον ὅλοι θεωροῦσαμε ὡς ἄνθρωπο μὲ λογικὸ μπόλικο, καὶ μὲ αἰσθήματα εὐγενῆ.

Ὅλα ὅμως αὐτὰ τὰ κλοτσοπάτησε ὡς καθὼς καὶ τὴν παροιμίαν τὴν ἀρχαίαν ποῦ λέει: Ἄνθρωπον ἢ παιδείαν ἡμερον ποιεῖ, καὶ ἐνῶ σὰν ὑπουργὸς τῆς παιδείας ἔπρεπε νὰ ἦναι ὁ ἡμερώτερος ἔκανε καὶ κἀνει τὸ ἐναντίον.

Τοιοῦτοτρόπως σήκωσε ὅλους τοὺς δασκάλους στὸ ποδᾶρι ἄλλους παύοντας, ἄλλους διορίζοντας καὶ ἄλλους μεταθέτοντας ἀπὸ τὸ ἓνα ἄκρο τῆς Ἑλλάδος χωρὶς λόγο στὰ ἄλλα πέρατα αὐτῆς.

Μὰ ἂν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ καταστρέφονται, ἂν ἔχουν μεγάλας οἰκογένειαι καὶ φοροῦν τῆς πείνας, ἀδιάφορο, ἄς χαθοῦν, ἄς καταστραφοῦν, ἄς γίνουν ψωμοζῆτες, ἄς γίνουν κλέφταις, φονιάδες, κακοῦργοι γιὰ νὰ ζήσουν.

Ἀπὸ ὅλους τοὺς ὑπαλλήλους ποῦ τρέφονται ἀπὸ τὸ δημόσιο ταμεῖο, μόνο οἱ δικασταὶ καὶ οἱ δασκάλοι πέρνουν τοὺς μιστοὺς τους δίκαια, διότι καὶ οἱ δυὸ αὐταὶ τάξεις τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων ἔραγον τὴν ζωὴν τους στὴ σπουδῇ, καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ τὴν τῶν ἀκόμα, καὶ οἱ μὲν ἔστω μὲ τὸ νὰ μοι-

ράζουν τὴν δικαιοσύνη, χωρὶς τὴν ὁποία δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ κράτος οἱ ἄλλοι δὲ διότι φωτίζουν μὲ τὰ γράμματα καὶ ἐξημερῶνουν τοὺς ἄνθρώπους, καὶ γι' αὐτὸ ἔπρεπε νὰ μὴ ὑποφέρουν τόσα δεινὰ καὶ βάσανα καὶ ταλαιπωρίας.

Ἀλλὰ τίνος τὰ λέμε αὐτὰ; Σὲ ὑπουργό; Ὁ ὑπουργὸς καθὼς κατάντησε στὴν Ἑλλάδα, δὲν εἶναι ὑπουργός, ἀλλὰ ἓνας ἄνθρωπος μὲ καρδιὰ ἀπὸ μάρμαρο, ἀπὸ σκληρότερη πέτρα.

Ἐννοία σου, Βουλπιώτη, καὶ ὅσαις πίκραις καὶ καταστροφαῖς, καὶ ἀδικίαις καὶ δάκρυα φέρωσες σ' αὐτοὺς τοὺς ταλαιπωροὺς δασκάλους, τόσο χαίρει καὶ προκοπὴ νὰ μὴ δῆς, ὅταν δὲ μαλιστα πεθάνῃς, ἔχουν ἀπόφασι ὅλοι οἱ ἀδικηθέντες καὶ καταστραφέντες ἀπὸ σὲ δασκάλοι, νὰ γράψουν ἀπὸ πάνω στὴ πλάκα τοῦ τάφου σου τὰ ἐξῆς.

Ἐνθάδε κεῖται ὁ Βουλπιώτης,

Ὁ τῶν δασκάλων Ἰσκαριώτης.

Καὶ ἔτσι θὰ σὲ ἐκδικηθοῦν μετὰ θάνατον, ἀφοῦ τόρα δὲν μποροῦν οὔτε γιὰ σὲ δεῖρουν καὶ σὲ μάθουν γράμματα.

Τὸν Ρόκον Χοῦδᾶν

ὑποστηρίζει ὁ Παληάνθρωπος γιὰ βουλευτὴ τῆς Ἀττικῆς.

Διὰ τὰ ἐξῆς διότι. — Διότι ἔχει καρδιὰ, καὶ ὁ ἄνθρωπος ποῦ ἔχει καρδιὰ, δὲν θὰ πῆ ὅτι εἶναι παλλικᾶρι, ὄχι τρῆμποῦκος, ἀλλὰ ἔχει καρδιὰ, δηλαδὴ εὐγενῆ αἰσθήματα.

Σὰν δικαιοῦνος ποῦ εἶναι, εἶναι σαραντοκέφαλος, καὶ δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος, τὸν ὅποιον κι' αὐτὸς ὡς ἄνθρωπος δὲν τὸν ὑπερασπίστηκε τὸ κατὰ δύναμιν, ἦτε δίκαιο εἶχε, ἦτε ἀδικο, καὶ χωρὶς νὰ πάρῃ πεντάρρα.

Στὰ φρονήματα, ἔχω τὰ ἴδια φρονήματα μ' αὐτὸν, τὸ νὰ ἐλεοῦνται οἱ φτωχοὶ, ἀπὸ κείνους ποῦ μποροῦν νὰ τοὺς ἐλεήσουν.

Σὰν βουλευτῆς ὁ φτωχὸς Ρόκος Χοῦδᾶς θὰ βοηθήσῃ ὅπως μπορέσῃ ἐμᾶς τὴν φτωχολογίαν, καὶ ὅταν δῆ, ὅτι δὲν κατορθώνη τίποτα, δὲν τοῦ κοστίζει πεντάρρα νὰ πετάξῃ στὰ μούτρα τῆς βουλῆς, ὅπως καὶ τὸ ἔκανε ἄλλοτες, τὴν παράτησί του.

Ἔτσι εἶναι οἱ ἰππότες, καὶ ὑπερκοπισταὶ τοῦ Λαοῦ.

Ως πρὸς τὸν φίλον Ἱεροκλῆ

τὸν ὑποψήφιο ἐπίσης βουλευτὴ Ἀττικῆς, τοῦ λέω, μ' ὅλη τὴν ἀγχολὴ καρδιά του, μ' ὅλη τὴν εὐσπλαγγία του, ὅτι δὲν ἔχει κερῶλαια στὴν Ἀθήνα, καὶ πᾶν τοῦ κάκου οἱ κόποι του.

Τὸ ἀθηναϊκὸ στοίχειο οὔτε τὸν ὑποστηρίζει οὔτε τὸν γωφρίζει καὶ χάνεται μὲ τὰ φούμαρα.

Ὁ Ρωμνὸς θέλει νὰ ξέρι τὰ μούτρα κεινοῦ ποῦ θὰ βγάη ἀντιμούτσουλό του, καὶ ὁ φίλος Ἱεροκλῆς κάμμιὰ γνωριμία στὴν Ἀθήνα δὲν ἔχει.

Ταβερνία αὐτὸς δὲν ξέρει, παραδες αὐτὸς δὲν ἔχει, σαλόνη δὲν ἔχει, ἂν δὲ νομίζη πῶς ἐξευγενίστηκαν τόσο οἱ Ἀθηναῖοι, ὥστε νὰ ψηφοφοροῦν γιὰ εὐγενῆ αἰσθήματα μόνο, εἶναι πολὺ γελασμένος καὶ κρίμας τὰ λεπτὰ τῆς κάλπης, θὰ βγῆ τρίτος ἀπὸ τὰ μαῦρα.

Ως πρὸς τὸν Σκουζέ,

θὰ γράψωμε μεθαύριο, γιὰτὶ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Χοιδᾶ θὰ παίξῃ ὁ ρόλος τῆς ἐκκλογῆς.

Μ' ὄλαις τῆς βλακειᾶς

ποῦ γράφει ἡ ἐφημερίδα *Καιροί*, ἔγραψε καὶ μιὰ διακαισύνη, τὴν ἐξῆς καὶ τὰδε :

Ὅτι, ἀπὸ δῶ καὶ κάμποσα χρόνια συμβαίνουν στὴν Ἀθήνα μέσα κάτι φοβεραὶς καὶ ἀποτρόπαιαις δολοφονίαις, μέσα στὰ σπίτια γιὰ νὰ τοὺς πάρουν λίγα λεπτὰ. Αὐταῖς δὲ ἡ δολοφονίαις ἀποδείχτουν κατὰ τὸν τρόπο ποῦ ἔγιναν, ὅτι τῆς κάνουν ἀνθρώποι συστηματικοὶ κακούργοι, γιὰτὶ δὲν φτάνει ὅτι σκοτώνουν τὸν ἄνθρωπο ἀπάνω στὸν ὕπνο τους μὲ μιὰ καὶ καλὴ φοβερὴ μαχαίριὰ, ἀλλὰ τὸν πετσοκομματίζουν σὰν τρίγρεις μὲ χίλιας πληγαῖς, χωρὶς νὰ μπορέσῃ ὡς τώρα ἡ ἀστυνομία νὰ ἀνακαλύψῃ αὐτοῦ τοὺς θηριώδεις κακούργους.

Ὅταν, παρακαλοῦμε, κυρία ἐξουσία, οἱ πολῖταις δὲν ἔχουν πλέον ἀσφάλεια οὔτε μέσα στὰ σπίτια τους, ὅταν μέσα στὰ σπίτια τους σφάζονται σὰν τραγιά ἀπάνω στὰ κρεβάτια τους, ποῦ θὰ βροῦμε πλέον ἀσφάλεια ;

Πρέπει γιὰ νὰ σώσωμε τὴ ζωὴ μας νὰ ἔχωμε ὄχι μόνο ἓνα Κρούπ κανόνι κάθε ἓνας μας ἀπάνω στὰ κρεβάτια μας, ἀλλὰ καὶ νὰ μὴ κοιμώμαστε τὴ νύχτα. Ὅριστε κατάστασις κοινωνίας.

Ὅλα δὲ αὐτὰ τὰ λόγια τὰ ἔφερε ὁ λόγος νὰ τὰ ποῦμε, γιὰ τὸν σκοτωμὸ τοῦ θηριώδους φόνου τοῦ κατακομματιασμένου μακρόδη, γιὰ τὸν ὅποιο κάμμιὰ ἀκόμα ἀνακάλυψις δὲν ἔγινε.

Ὅπως πᾶμε θὰ καταστήσωμε νὰ ἤμαστε ὅλοι σὰν ἀστακοὶ ἀρματωμένοι γιὰ νὰ μπορούμε νὰ κάνωμε ἓνα βῆμα στὸ δρόμο μὲ ἀσφάλεια τῆς ζωῆς μας. Λαμπρά.

Ἀδελφοὶ συμπολιταί,

ὅσοι μὲ σπαραχτικὰ γράμματά σας γυρεύετε τὴν μικρὴ συνδρομὴ μου, σᾶς εἰδοποιῶ, ὅτι καὶ τοὺς θησαυροὺς τοῦ Κροῖσου ἂν ἤχα, πάλι δὲν θὰ μπορούσα νὰ σᾶς βοηθήσω. Τί νὰ σᾶς κάνῃ ἓνα ξερὸ κορμί ποῦ κυττάζει νὰ βγάη τὸν ἐπιούσιο ἄροτο του μὲ μισὸ λεπτό.

Μ' ὄλα ταῦτα πρὸς τὸν πολίτη ἐκεῖνο ποῦ μοῦ γυρεύει τὴν μικρὴ συνδρομὴ μου ἀπὸ τὸν Περαιῶ, τὸν παρακαλῶ νὰ ἔρθῃ ὕστερα ἀπὸ τὸ μεσημέρι τῆς δευτέρας ἀπάνω γιὰ νὰ συννενοηθοῦμε τί τὸ μέλει γενέσται καὶ νὰ μὴν ἀπελπίζεται.

Ὅριστε μὲς

αὐτὸ μόνο μὲς ἔλειπε, ἀνοίξαμε ἐργολαβία καὶ μὲ τῆς μπουραδῶρες τοῦ Μόναχου τῆς Βαβαρίας, ἀπὸ καὶ ποῦ ἦταν ὁ μακαρίτης Ὁθωνας καὶ νὰ τι μὲς γράφει μιὰ ἀπ' αὐταῖς.

Μουσοῦ ντερεκτοῦρ Παληανθρώπου.

Ἀτένης Κριχελάντ:

Λαβαίνεις οὖνα; γράμματος σου κλειστός γκαζέτα νούμερο 1992 νὰ πέρνης ζουγράφαις. Στέλνεις σὺ Παληανθρώπος στέλομε σεὶς γκαζέταις γκερμανίκες, νὸν πληρώνεις νὸν πληρόνομε καὶ νὰ ἀντρέσο μας :

Sundwhn Strass 63/III

München.

Τώρα τί νὰ τῆς κάνῃ κανεῖς αὐταῖς τῆς γερμανίδες ; Σηκόνεται, ἀφίνει τὴν δουλειά του καὶ πάει στὸ Μόναχο καὶ τῆς ξεμοναχιάζει ; Ἄει στὸ διάολο, γερμανίδες, καὶ μᾶς φτάνουν τὰ τραβέρσε ποῦ τραβοῦμε δῶ ἀπὸ τῆς δικαίς μας, μᾶς φτάνουν αὐταῖς, δὲν θέλομε καὶ ξένες.

Πρῶτο πράξινο

ἐκ τῆς μυστικῆς μου τῶν γυναικῶν ἀστυνομίας. Τὸ ἀνάγνωσμα, προσέχευθε.

Κύριε «Παληανθρώπε» :

Ἐν ὀνόματις ἑκατὸ μητέρων καὶ πατέρων καὶ γιὰ χάρι τῶν δακρῶν ποῦ ἔχουσιν εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦ ψεύτικου ἐκείνου σκοτωμοῦ σου, ἔρχομαι νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ βάνῃς στὸν Παληανθρώπο τὸν κύρ Βιῶνῃ τοῦ Ἀρσάκειου, ὁ ὅποιος κατὰ τῆς τρίτης τοῦ ἑλληνικοῦ τὴν κόρη ἐνόους βουλιαχτοῦ τῆς Κέας δέκα χρόνων, ἐνῶ δὲν ξέρει τὸ βᾶ βέ, γιὰ νὰ τὴν βγάη σὲ δυὸ χρόνια δασκάλα.

Ἐρώτησε, ἀγαπητὲ, πόσα φαρμάκια ποτίζουν τοὺς γονεῖς τῶν κοριτσῶν καὶ μὲ πόση δυσκολία κατατάζουν τῆς μαθητριάς τῶν ἰδιωτικῶν σχολειῶν 4ης καὶ 5ης τάξιος εἰς τὸ ἀλληλοδιδασκτικὸ, γιὰτὶ λένε πρέπει νὰ μάθουν ἐξ ἀπαρχῆς ὀλωνῶν τῶν τάξεων τὰ μαθήματα.

Ἡμεῖς οἱ γονεῖς οἱ φτωχοὶ ἀπὸ αὐτὰ τὰ παιδιὰ περιμένομε στὰ γερατιά μας.

Κάθε χρόνο ἀνεβάζουν τὰ διδασχτρα, αὐξάνουν καὶ πληθύνουν τοὺς δασκάλους καὶ τὰ βιβλία, μᾶς γυμνόνουν καὶ γιὰ κοροϊδεῖα μᾶς λέν, πῶς αὐτὸ τὸ κάνουν γιὰ ν' ἀνοίγουν τὰ κορίτσα μας τὰ μάτια τους, ἐνῶ αὐτοὶ εἶναι θεόστραβοι.

Ὅσο γιὰ τὰ ἄλλα βασιανιστήρια ποῦ ὑποφέρουν τὰ κορίτσα μας κλεισμένα ἑκατὸ καὶ ἀβάντζο μέσα σὲ ἓνα ἐτοιμόροπο σπίτι τὸ ὅποῖον τὸ θεωροῦν γιὰ σχολεῖο, καὶ γιὰ τὸν ἥλιο καὶ τὸ κρῦο ποῦ τὰ δαίρνει ὅταν τὰ ξεβγάνουν ὄξω στὴν αὐλὴ γιὰ νὰ φᾶν, αὐτὰ θὰ σοῦ τὰ γράψω νὰ τὰ γράψῃς ἄλλοτε καθὼς πρέπει

σοῦ λέω, κοντὰ στὰ ἄλλα καὶ τοῦτο μόνο, ὅτι καὶ ἡ ὑπέρτριαις ἀκόμα ὕσαις δὲν γνωρίζουν γράμματα γυρεύουν νὰ μάθουν μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ διαβάσουν τὸν Παληανθρώπο, καὶ τώρα μόνο αἰσθάνθησαν τὴν ἔλλειψι αὐτῆ.

Ἐνθουοῦμαι τι κεραυνὸς ἦτανε γιὰ μᾶς τὸ ἄκουσμα τοῦ θανάτου σου. Τὶ δάκρυα ἐχύθησαν τότε.

Φαίνεται ὅτι εἶσαι δυστυχῆς ἀνθρώπος, ἀλλὰ τὴν τύχη σου ὡς ἀποθαμμένον τὴν ζήλεψαν πολλοὶ.

Ἡ ἀγνωστὸς φίλη σου Ἐλέγκω Α.

Εὐχαριστῶ τὴν εὐγενῆ ἐκείνη καρδιά ποῦ γράφει αὐτὰ, ἀδιάφορο ἂν ἦναι ἀρσενικὴ ἢ θηλυκὴ Ὅτι θὰ πεθάνω ξάφνα ἀγωνιζόμενος γιὰ τὸ καλὸ ὅπως δύναμαι, αὐτὸ τὸ ξέρω, ὅτι εἶμαι πολλὴ δυστυχῆς, αὐτὸ τὸ ξέρει ὅλος ὁ κόσμος, καὶ ἂν γελῶ, γελῶ ἐξ ἀνάγκης καὶ μὲ ψεύτικο γέλιο, γελῶ σὰν ἐκεῖνο ποῦ τὸν πᾶν στὴν καρμανιόλα γιὰ ἀδικὸ δίκην.

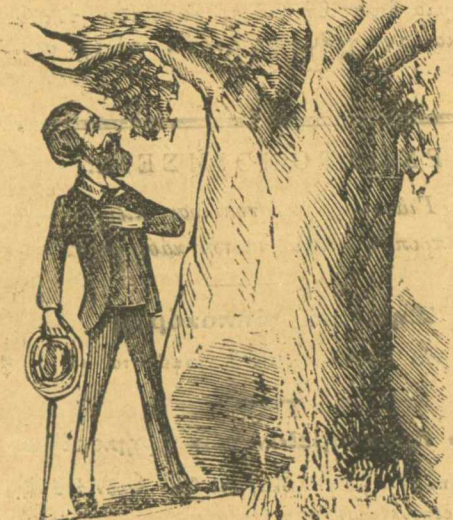
Ἐλαβα δυὸ τίλλαρα

ἀπὸ τὸν Περαιῶ ἀπὸ δυὸ γιὰ νὰ τοὺς καταχωρίσω κᾶτι παράπονά τους, τὰ ἐδέχτηκα, καὶ τὰ πληρώσα τὴν ἄλλη μέρα σὲ μιὰ φτωγὴ οἰκογένεια στὸν Περαιῶ μὲ ἀπὸδειξὶ ἱερέα καὶ τῆς οἰκογένειας ποῦ τὰς ἔλαβε.

Ἐπίσης ἔλαβα ἀπὸ ἓνα εὐγενῆ συνδρομητῆ μου ἀπὸ τῆ

Δημαρχία. — Ἀγαπημένε μου Δήμαρχε, μὴ φοβᾶσαι καὶ ὁ Νομάρχης δὲν θὰ μᾶς χωρίσῃ. Δῆμαρχος. — Ἀλήθεια, ψυχούλα μου ; Ἀχ, γιὰ σένα θυμῆσου πόσα ξόδεψα.

Φιλήμων. Ζιόλο σ' αὐτὸ τὸ δεινὸ ποῦ ἔλεγα πῶς θὰ κρεμάσουν τὸν Δήμαρχο, θαρρῶ πῶς θὰ κρεμάσουν ἐμέρα.

Πολίτης. Ἀφοῦ λοιπὸν ἐδῶ δὲν θὰ κρεμάσουν κανένα, ἄς κρεμάσω τὸ ἴδιο δέντρο.

Σύρα τρία τάλλαρα, από τὰ ὁποῖα ἔδωσα τὰ δυὸ γιὰ σωτηρία μιανῆς οἰκογένειας ἀρρώστης, ἡ ὁποία ἐκινδύνευε νὰ πεθάνῃ κατὰ τὸ πιστοποιητικὸ τοῦ γιαιτροῦ, ὄχι ἀπὸ ἔλλειψι γιαιτρικῶν, ὅσο ἀπὸ τὴν πείνα. Δὲν ἔχω ἄλλο. Τὸ δὲ ἕνα τάλλαρο τὸ περισσευούμενο, γιαιτὶ ὅλα ἦτανε δικὰ μου, τὸ φαγα στῆς ταβέρνας, γιὰ νὰ πᾶν τὰ σκελέτια κάτω.

Ἐκεῖνος ποῦ μοῦ γράφει

ἀπὸ τὴ Σύρα καὶ μούστειλε καὶ δυὸ δραχμαῖς γιὰ νὰ τοῦ γράψω κάτι γυναικοδουλειὰς καὶ μασκαροκαμώματα ἀτομικὰ, τοῦ λέω, ὅτι τὰ μὲν λεπτά του θὰ διατεθοῦν γιὰ ἀγαθοεργὸ σκοπὸ, καὶ ὅτι τὸν γέλασαν κείνοι, ἡ γελάστηκε ὁ Ἰδιος, νομίζοντας ὅτι ὁ Παληάνθρωπος εἶναι ἐφημερίδα τῶν παθῶν τοῦ ἐνοῦς καὶ τοῦ ἄλλου καὶ ὅτι μὲ λίγα λεπτά ὅτι μπορεῖ νὰ ἐξευτελίσῃ ὁ ἕνας πολίτης τὸν ἄλλο στῆς ἐφημερίδες καὶ στὴν καμπούρα τῶν ἐφημεριδογράφων.

Πηγαίνετε νὰ τὰ τυπώσετε σὲ κείνες τῆς ἐφημερίδες ποῦ σᾶς κακόμαθαν, καὶ ἡ ὁποίαὶς δὲν ὑπάρχουν πλέον, ὁ Παληάνθρωπος παράδες δὲν πέρνει γιὰ νὰ βρῖσῃ τὸν ἕναν καὶ τὸν ἄλλο.

Βρὲ Συριανὲ μαγκούφῃ, ἂν αὐτὰ τὰ μασκαροκαμώματα ποῦ γράφῃς γιὰ νὰ τυπωθοῦν στὸν Παληάνθρωπο ἦτανε ἀξία γιὰ τύπωμα, γιαιτὶ δὲν τὰ τυπώνεις στῆς Σύρας τῆς ἐφημερίδες ἀφοῦ μάλιστα σεῖς οἱ Συριανοὶ καταστήσατε νὰ ἔχετε καὶ συντάκτας τῶν ἐφημεριδῶν ἀναγνωρισμένους ρουφιάνους;

Στὸ διάολο!

Νὰ καὶ μιὰ πρωτότυπη

ἑλληνικὴ κουταμάρα.

Ἐνας ἀπὸ τὸν Περαιὰ θέλει καὶ καλὰ καὶ σώνει νὰ περάσῃ λέει τὴν γυναικὰ του στὴν ἐφημερίδα, διότι: — Ἀκούσετε.

Διότι τὸ εἶξερε ἀπὸ δῶ καὶ δὲν ξέρω πόσα χρόνια, ὅτι τὸν ἀπατούσε ἡ γυναικὰ του, ἀλλὰ ἔκανε πῶς δὲν εἶξερε, ὡς ποῦ τσακώσε τοῦ μοιχοῦ του τὰ παπούτσα μέσα στὸ σπῆτι του ὡς καθῶς καὶ τὸ σουρτουκό του, τὰ ὁποῖα καὶ παρέδωκε στὴν εἰσαγγελία νὰ τὰ φυλακώσῃ, γιαιτὶ ὁ κύριος ἀποφοτῶνος πήδησε ἀπὸ τὰ κεραμμυῦδια καὶ πῆγε καλλιὰ του.

Πρέπει δὲ νὰ σημειώσετε, ὅτι αὐτὴ τὴν γυναικὰ του τὴν εἶχε πάρει ἀπὸ τὰ παρθεναγωγεῖα τοῦ Περαιὰ, καὶ τότε ἀφοῦ ἦτανε Μαγδαλινὴ θέλει νὰ τὴν ρεζιλέψῃ λέει μὲ τῆς ἐφημερίδες, δηλαδὴ θέλει νὰ προσβάλλῃ τὴν ἀναγνωρισμένη ἀτιμὴ καὶ νὰ τὴν πῆ πῶς εἶναι καὶ ἀχρεία.

Στὸ θεὸ σας τότε εἶναι αὐτὰ τὰ πράγματα γιὰ νὰ γράφονται, ἡ γιὰ νὰ σκεπάζῃ κανεῖς τὰ μούτρα του ὅταν τὰ ἀκούῃ;

Καὶ ὅμως αὐτοὶ οἱ ἀνθρώποι ποῦ ἔκαναν τὸ λάθος καὶ πῆγαν καὶ πῆραν Μαγδαλινὲς, ἐν γνώσει, ἔχουν τότε τὴν κουταμάρα νὰ νοδιζοῦν, ὅτι μποροῦν τάχα νὰ ρεζιλέψουν μὲ τῆς ἐφημερίδες ἀναγνωρισμένους πόρνες;

Καὶ τὸ νοστιμώτερο ἀπὸ ὅλα εἶνε, ὅτι ἂν δὲν τοὺς τὰ γράψῃ τινὰς, γίνεται καὶ κακὸς μὲ δαύτους.

Ἄειντέστε, χριστιανοὶ στὸ καλὸ, καὶ ξεφορτοθητέ μας, καὶ ὅταν σεῖς πῆγατε καὶ στεφανοθηκατε Μαγδαλινὲς, μετὶς κουμπάροι δὲν σᾶς εἶμαστε, οὔτε μερίδιο εἶχαμε ἀπὸ τὴν ἀτιμία τους.

Ἄλλος πάλι.

τοῦτος εἶνε πῶς γουστόζος:

Αὐτὸς εἶνε πατέρας καὶ θέλει νὰ βάνῃ στὴν ἐφημερίδα τὴν νομίζετε;

Τὴν κόρη του καὶ τὴν γυναικὰ του.

Καὶ γιαιτὶ παρακαλοῦμε;

Διότι ἀκούστε σᾶς παρακαλοῦμε. Διότι, λέει ἡ κόρη του τᾶφτειασε μ' ἕνα φοιτητὴ, ὁ ὁποῖος φοιτητῆς κάθεται μέσα σὲ μιὰ κάμαρα τοῦ σπιτιοῦ του καὶ ἐνῶ αὐτὸς θέλει νὰ τὸν βγάλῃ ἐκεῖνος δὲν θέλει νὰ βγῆ.

Καὶ δὲν σώει ποῦ τοῦ ἔκανε, λέει, κατάκτησι τὸ σπῆτι του, ἀλλὰ τὸ φοβερώτερο ἔκανε καὶ ἀπάνω στὴν κόρη συντηρικὴν κατάσχεσι, καὶ ἐνῶ ὁ γέρος φωνάζει πῶς δὲν θέλει γιὰ γαμπρὸ τσαλαπετεινὸ φοιτητὴ, ἡ κόρη του ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος πάλι φωνάζει πῶς θὰ τὸν πάρῃ, καὶ ὄχι μόνο αὐτὸ, ἀλλὰ ἔχει κάνει καὶ μὲ τὴν γρηὰ τὴν μάνα της καὶ γυναικὰ του συμμαχία καὶ ἐπιμαχία, καὶ ὅταν τὰς παραφουσκώσῃ τὸν χειροτονοῦν αὐτοκράτορα ἀπόλυτο καὶ τὸν ξεπορτίζουν κιόλας, ἀφίνομε πλέον ποῦ τὸν φοβερίζουν πῶς θὰ τὸ δώσουν ὅλο τὸ σπῆτι στὸν φοιτητὴ, ποῦ δὲν θέλει νὰ τὸν δῆ στὰ μάτια του.

Γιὰ ὅλα λοιπὸν αὐτὰ ὁ γεροπατέρας μας γιὰ ἐκδίκησιν θέλει νὰ περάσῃ μάνα καὶ θυγατέρα στὴν ἐφημερίδα καὶ μὲ τὰ ὀνόματά τους μάλιστα γιὰ νὰ τοὺς θεατρίσῃ σ' ὅλο τὸν κόσμο.

Τότε τί νὰ τοῦ πῶ αὐτοῦ τὸ γέρου ποῦ μοῦ κόλλησε σὰν τσιμποῦρι καὶ δὲν ἐννοεῖ λέει νὰ ξεκολλήσῃ ἀπὸ κοντὰ μου, ἂν δὲν τοῦ περάσω τέλος πάντων, καὶ τὴν κόρη καὶ τὴν μάνα, γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ γιὰ νὰ μοῦ ξεφορτώνεται τῆς πέρασε καὶ τῆς δυὸ ἀνωνύμως, ἤγουν χωρὶς ὀνόματα, γιὰ πράγμα ποῦ πάλι θὰ βρῶ τὸν μπελά μου ἀπὸ τὸν γέρο.

Θεὲ, ἴνα τί τὴν βλακεία ἐρριζες στὴν Ἑλλάδα, πλήθυνε, Θεὲ, αὐτὴν τὸ ἐλάχιστο, ὅπως ποῦ νὰ φτάσῃ ὁ περιούσιος Λαὸς σου ν' ἀποβλακωθῇ ὅλος, καὶ σχηματίσῃ ἕνα μέγα βασιλεῖο, τὸ βασίλειο τῶν βλακῶν, σαρτάδων καὶ τρελῶν.

Πρὸς τοὺς δυὸ

φτωχοὺς ποῦ εἶναι στὸ Φτωχοκομεῖο καὶ μοῦ γράφουν ὅτι ψέμματα ἔγραψα, ἔστω καὶ μὲ τὸ νὰ ἔγιναν ὄργανα στραβὰ ἄλλων καὶ ὑπόγραψαν χωρὶς νὰ καταλαβαίνουν τί ὑπόγραψαν, τοὺς λέω, νὰ κυττάζουν τὴν φτώχεια ποῦ τοὺς δαίρνει, καὶ ὅταν γὼ φωνάζω γι' αὐτοὺς νὰ βουλώσουν τὰ ἀχρεῖα στόματά τους, γιαιτὶ φωνάζω γιὰ τὸ καλὸ τους, καὶ ὄχι γιὰ τὰ συμφέροντα τοῦ ἐνοῦς καὶ τοῦ ἄλλου κλέφτη.

Ἐκεῖνος δὲ ὁ παστρικός ποῦ τοὺς ἔγραψε τὸ γράμμα, φαίνεται νὰ ἔχη τὴν οὐρά του μέσα στὸ λαδόμπρικο καὶ τὴν ξερογλύφει.

Ἄθλια ἀνθρωπάρια, δὲν ντρέπεστε, πῶς ρε κνώδαλα, ἀφοῦ εἶναι ψέμματα ὅσα ἔγραψα, δὲν βάνατε νὰ ὑπογράψουν τὰ παληόχαρτά σας ὅλοι οἱ φτωχοὶ ποῦ εἶναι μέσα, μόνο βάνατε μόνο δυὸ ἄθλια ζωντόβολά σας;

Αὐτὸ δὲν σᾶς ἀποδείχνει ὅτι εἴσατε δόλιοι καὶ ἀχρεῖοι ὅσο καὶ κακοῦθεις; Οὐζὼ ντουμουζ.

Ἐκεῖνος

ποῦ μούστειλε μιὰ διατριβὴ γιὰ τὸ καρενεῖον τῆς Θέμις, ἀφοῦ τὴν ὑπογράψῃ καὶ τὴν γράψῃ μὲ μελάνι καὶ ὄχι μολύβι, τότε τὴν δημοσιεύω.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ.

Στερεότυπον. Γιὰ κάθε γνωστοποίησι πληρόνεται ἡ ἀράδα πρὸς 50 λεπτὰ προπληρωτέα, γιὰ τὴν κάθε φορὰ.

Ζητεῖται Ἰπποκόμος

μέσης ἡλικίας ἄγαμος. Ἡδεύθουσις εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ «Παληανθρώπου».

Εἰς τὸ πρακτορεῖον τῶν ἐφημεριδῶν

πυλιέται χαρτὶ τυπωμένο μὲ τὴν ὀκὰ, καὶ ὅσοι ἔχουν ἀνάγκη ἄς πᾶν ν' ἀγορέσουν, πρὶν τὸ ξεπουλήσουν.

Ἐπίσης πωλοῦνται καὶ δεμένα σώματα τοῦ «Παληανθρώπου» καὶ «Ἀσμοδαίου» ὡς καθὼς καὶ φύλλα ἰδιαίτερα γιὰ κεινοὺς ποῦ τοὺς λείπουν ἀριθμοὶ γιὰ νὰ συμπληρώσουν τὰ σώματα ποῦ ἔχουν.